

Arrest

nr. 187 578 van 24 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd geboren op de 12de van de 11de maand in 1366 (omgezet naar de westerse kalender 1 februari 1988) in het dorp Aman Kot in het district Shigal van de provincie Kunar. U ging tot de 12de graad naar school aan de Babul Jihadi school. Vervolgens studeerde u verder in de stad Jalalabad. U volgde er een opleiding tot leerkracht. U ging solliciteren in de stad Kabul en verkreeg een job als leerkracht. U werkte mee aan het alfabetiseringsproject voor de soldaten van het Afghaanse nationale leger. U werd tewerkgesteld in de Jahanzeb basis in Nahre Siraj in de provincie Helmand. U werkte er van 14 dalwa 1389 (4 februari 2011) tot 20 jauza 1393 (10 juni 2014). U bent getrouwd met Aisha en heeft vier kinderen. Uw vrouw en kinderen verblijven bij uw schoonvader in het dorp Dagi Sayr.

U kreeg problemen met de taliban omwille van uw werk. Toen u ongeveer twee jaar aan het werken was kreeg u plots bedreigingen van de taliban. Uw oom aan vaders zijde die in hetzelfde huis woonde ontving een dreigbrief waarin ze u vroegen om te stoppen met uw werk en jihad te doen. U negeerde deze brief en bleef verder werken. Drie maanden later kreeg u een tweede brief. Opnieuw ging u door met werken. Op 20 jauza 1393 (10 juni 2014) was uw contract voor dit project afgelopen en stopte u met werken. U keerde naar huis terug. Toen u twee maanden gestopt was met werken vielen de taliban u thuis aan. De taliban kwamen uw huis binnen maar omdat de hond begon te blaffen werd u wakker. U verstopte zich achter een muur en schoot op de taliban. Hierdoor werd een van hen gewond. U bleef zitten tot de ochtend waarna de taliban afdropen. Sinds dit moment woonde u nu eens 10 dagen thuis en 15 dagen bij uw oom langs moeders zijde. U deed dit voor ongeveer 9 maanden. U en uw familie besloten dat dit niet verder kon blijven duren. U verliet Afghanistan op 15 saur 1394 (5 mei 2015). U reisde onder meer via Hongarije waar op 13 juni 2015 uw vingerafdrukken werden genomen. Op 7 juli 2015 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd. Na uw vertrek uit Afghanistan vielen de taliban op 13 december 2015 uw huis aan. Ze plaatsten een mijn en hierdoor werden uw vader, uw oom G.H. en twee andere personen vader gedood. Enkele dagen eerder hadden ze ook reeds uw broer ontvoerd maar ze lieten hem weer gaan. Uw broer zou wel zwaar gewond zijn geraakt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asiel relaas legt u een duplicaat van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van de taskara's van uw broer en neef, een document over uw tewerkstelling voor het leger, een waarderingsattest uit Helmand, twee attesten, foto's van uw broer, enkele print outs van facebook en een usb-stick met foto's van de lichamen van uw vader en zijn neven en van de begrafenis, voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bedreigd werd door de taliban omwille van uw job als lesgever voor het Afghaanse leger. Zo is het opmerkelijk dat u nog tijdens het uitoefenen van uw functie een dreigbrief van de taliban ontvangt en deze vervolgens negeert en gewoon verder gaat met werken. Men zou nog kunnen aannemen dat u dit eenmaal doet, maar als u een tweede dreigbrief ontvangt legt u deze ook gewoon naast zich neer (gehoorverslag CGVS, p. 17). U gaat nog 9 maanden ongestoord door met werken, tot het einde van uw contract. Ondertussen ondernemen de taliban ook geen verdere actie tegen u of uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit is eveneens merkwaardig. Men zou verwachten dat de taliban sneller en doortastender zouden optreden mochten ze willen dat u met uw werk voor het leger stopt, zeker gezien ze u in de brief waarschuwen dat u één week de tijd kreeg om te stoppen met uw job (gehoorverslag CGVS, p. 18). Opvallend is eveneens dat u nagelaten heeft te vertellen dat u dreigbrieven ontvangen had tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U sprak er over bedreigingen die u niet persoonlijk ontving maar via uw oom G.H. (DVZ Vragenlijst vraag 5). Bij confrontatie met dit verschil stelt u dat u dit wel degelijk heeft gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 20, 21). Dit is geen afdoende verklaring voor het gegeven dat nergens eerder sprake was van dreigbrieven. Bovendien ondertekende u het gehoorverslag van DVZ voor akkoord, en maakte u nergens aan het begin van het gehoor op het CGVS melding van eventuele problemen tijdens het eerste gehoor (CGVS p. 3).

Op 20 jauza 1393 (10 juni 2014) stopt u dan met werken omdat het project waarvoor u tewerkgesteld was afgelopen was en keerde u terug naar huis in Shigal, Kunar. De taliban laten u vervolgens 2 maanden ongemoeid om u dan plots thuis te komen aanvallen (gehoorverslag CGVS, p. 17, 19). Dit is weinig aannemelijk. Het doel van de taliban, u laten stoppen met uw werk voor het leger, was immers reeds bereikt. Bovendien is het merkwaardig dat u ondanks de eerdere dreigbrieven toch besluit naar uw dorp terug te keren en daar te blijven wonen. Ook al zou u dan een wapen hebben gekregen van uw oom, het feit dat u het risico nam weer thuis te gaan wonen relativeert de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban (CGVS p. 18). Zeer opvallend is dat u na het incident waarbij taliban uw woning binnendrongen en u hen beschoot u nog 9 maanden in uw regio blijft (gehoorverslag CGVS, p. 18, 21). Hoewel u verklaart nu eens hier en dan weer daar te zijn gaan wonen is dit merkwaardig te noemen. U diende zich immers telkens te verplaatsen en was hierdoor blootgesteld aan het gevaar ontdekt te worden (gehoorverslag CGVS, p. 22). U verbleef trouwens ook nog thuis in deze

negen maanden en verklaarde ook dat uw huis in de gaten werd gehouden door spionnen van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 18, 19, 22). Niemand zou geweten hebben dat u zich zo nu en dan in het huis van uw oom langs moeders zijde verborgen hield, behalve uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 21, 22). Dit is weinig aannemelijk. Uw ooms huis zou zich trouwens slechts op één kilometer bevonden hebben van uw eigen huis, zodat u toch een groot risico nam door zich op zo geringe afstand te verbergen (CGVS p. 22). Gedurende deze 9 maanden dat u ondergedoken leefde hebben de taliban merkwaardig genoeg niks ondernomen tegen u of uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 21).

Het is dan ook niet aannemelijk dat ze dan 7 maanden na uw vertrek uit Afghanistan plots besluiten uw familie weer aan te vallen, dit op 13 december 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 6). Immers hadden ze reeds 9 maanden (en meer) de kans gehad om u aan te vallen indien ze dat wilden. Het is ook niet aannemelijk dat de taliban zodanig lang zouden wachten alvorens enige actie te ondernemen, zeker gezien ze in de dreigbrief geschreven hebben dat ze u één week de tijd gaven om op hun eis in te gaan (gehoorverslag CGVS, p. 18). Enkele dagen voor dit incident zouden de taliban uw broer ontvoerd hebben en in comateuze toestand achtergelaten hebben. Uw familie bracht u evenwel nooit op de hoogte van dit incident (CGVS p. 22). U zou het via via vernomen hebben, dit is echter weinig aannemelijk. Bovendien is het merkwaardig dat de taliban uw broer zouden ontvoeren om te weten te komen waar u zich bevindt aangezien u verklaarde dat de taliban de nodige spionnen in het dorp hebben. U gevraagd of u meer informatie heeft gevraagd aan uw familie over de ontvoering stelt u dat er niet meer over wou spreken (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dit is opmerkelijk. Men zou verwachten dat u hierover meer informatie zou willen weten, zeker gezien het iemand dierbaar betreft die omwille van u problemen zou gekend hebben. Ook het nieuws van de bomaanval op uw woning waarbij uw familieleden omkwamen zou niet rechtstreeks vernomen hebben maar in de media. Ook deze gebeurtenissen, de ontvoering van uw broer en de bomaanval op uw woning, hebt u helemaal niet vermeld tijdens uw gehoor op DVZ. Bij confrontatie stelt u dat u alles kort diende te vertellen, dat de tolk u zei dat u in het tweede gehoor uitgebreid kon vertellen (CGVS p. 23). Dit is geen afdoende verklaring, u wordt immers tijdens dit gehoor geacht in grote lijnen de belangrijkste elementen aan te geven waardoor u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren. Er werd u trouwens tijdens het gehoor op DVZ nog gevraagd of u zaken wou toevoegen, waarop u ontkennend antwoordde. Dit alles leidt ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u en uw familieleden bedreigd, ontvoerd en vermoord zouden zijn door de taliban.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als leerkracht op een militaire basis in Nahre Siraj (Helmand), zonder verdere directe band met de militaire activiteiten, dient te worden opgemerkt dat dit lage profiel op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling op deze basis in Nahre Siraj. U had ook geen rechtstreeks contact met de buitenlandse troepen en diende enkel op de basis te werken. U diende de basis niet te verlaten om gevechtstaken te gaan uitvoeren. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u in juni 2014 met uw werkzaamheden gestopt bent omdat uw contract was afgelopen (gehoorverslag CGVS, p. 19) en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle, zoals de stad Jalalabad. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Bovendien is het weinig aannemelijk dat de taliban u zouden vragen voor hen te gaan werken en aan jihad te doen zoals in de dreigbrieven zou gevraagd zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat ze u als hun vijand beschouwden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is dan ook opmerkelijk dat ze u zouden vragen tot hen toe te treden. Daarnaast dient te worden gezegd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig.

Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit en afkomst aan. De documenten van uw werk voor ANA tonen niet aan dat u hierdoor problemen zou gekend hebben met de taliban of anderen. De foto's van uw broer kunnen evenmin aantonen dat u problemen heeft, ze tonen juist enkel persoon. Bovendien kan uit deze foto's niet blijken wat de band is tussen u en de persoon op de foto. De printout van facebook kan evenmin als bewijs aanzien worden. Hoewel er melding wordt gemaakt van een bomontploffing in uw dorp (regio) kan dit niet aantonen dat dit gebeurde omwille van u en dat het uw familie is die daarbij betrokken is. De inhoud van de usb-stick kan ook niet als overtuigend bewijs dienen. Zo staan er de printouts van enkele facebookpagina's op die u eveneens neerlegt en ook enkele foto's van een beschadigd huis, veel mensen bij een huis, en beelden van een begrafenis, een overledene en een gewonde persoon. Niks wijst erop dat het uw huis betreft en dat de mensen op de foto uw familieleden zijn. Deze kunnen bovendien slechts als ondersteunend bewijs kunnen gelden bij geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw hogere studies heeft gevolgd in de stad Jalalabad. U volgde er een opleiding tot leerkracht en verbleef er ook 18 maanden. Hoewel u in een hostel verbleef kan men aannemen dat u hier toch een netwerk heeft opgebouwd van vrienden en medestudenten. Hierdoor bent u ook vertrouwd met de stad Jalalabad en heeft u ervaring met het leven in een stad. Daarnaast bent u een opgeleid persoon en heeft u enige werkervaring als lesgever. U spreekt Pashtu en kan Dari begrijpen. U heeft eveneens enige kennis van het Engels. Men kan verwachten dat u in de mogelijkheid bent om werk te vinden in de stad Jalalabad. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat “ze u overal zouden kunnen vinden” (gehoorverslag CGVS, p. 30). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“[...]

Verzoeker staat stom verbaasd na lezing van de motivering en de conclusies die de bestreden beslissing inzake heeft getrokken.

In de eerste plaats dient benadrukt te worden dat de bestreden beslissing op basis van verzoekers verklaringen en documenten niet kan betwisten -en dit ook niet doet — dat verzoeker meer dan 3 jaren werkzaam is geweest als leraar op de Jahanzeb basis in Nahre Siraj in de provincie Helmand.

Zijn verklaringen hieromtrent, zowel ivm de inhoud van zijn taken, het verblijf op de basis en de reisweg die hij geregeld diende te ondernemen van en naar zijn werk, zijn duidelijk, overtuigend en coherent.

Verzoeker is overigens afkomstig uit Shigal in de provincie Kunar en ook dit wordt niet betwist; verzoeker kon hierover coherente en overtuigende verklaringen afleggen en ook dit element staat dus niet ter discussie.

Het is dan zeker plausibel en aannemelijk, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing aangeeft, dat ten eerste de informatie na verloop van tijd doorsijpelde ivm zijn betrekking bij de overheid op de militaire basis én ten tweede het feit dat hij daardoor in het vizier kwam van de Taliban, wiens invloed in de regio niet wordt betwist...

Verzoeker is geboren en getogen in zijn dorp en heeft daar vier kinderen, voor wie hij de verantwoordelijkheid droeg.

Deze herkomst en familiale status is van belang bij het inschatten en beoordelen van de handelingen en beslissingen van verzoeker in het verleden.

Ondanks deze belangrijke objectieve vaststaande gegevens uit de bestreden beslissing twijfel met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding hebben gevormd tot zijn vertrek.

Hierbij dient in de eerste plaats benadrukt te worden dat de vrees die in casu dient beoordeeld te worden, een toekomstige vrees is, waarbij men zich uiteraard mag baseren op gebeurtenissen uit het verleden, doch waarbij de focus essentieel moet gericht zijn op een toekomstige situatie.

Hoe dan ook, zoals reeds aangegeven, is verzoeker ten zeerste verbaasd en ontredderd over de gegeven beoordeling.

De bestreden beslissing stelt te twifelen aan de bedreigingen omdat verzoeker in eerste instantie verderging met zijn werk, en dit ook deed na de tweede dreigbrief; verzoeker verwijst naar zijn familiale toestand en herkomst; hij had enerzijds een goede baan, hij had ook de verantwoordelijkheid voor zijn familie en hij verbleef ook maar sporadisch in zijn dorp, waar hij sedertdien trouwens in het geheim af en aan reisde zodat de Taliban het wel zéér lastig hadden om hem in die periode te vatten; - men kan er ook redelijkerwijze van uitgaan dat zij niet alleen dat te doen hadden-.

Precies omwille van die persoonlijke omstandigheden en zijn daadwerkelijke herkomst, was het voor hem niet evident om zijn baan op te geven.

Toen hij dan uiteindelijk zijn opdracht beëindigd had, dacht hij destijds nog dat de Taliban hem niet meer in het vizier hielden, - en hij toch niet meer voor de overheid werkte- tot hij ongeveer 2 maanden na zijn thuiskomst het voorwerp werd van de gezegde aanval.

Verzoeker bevestigt trouwens dat hij heel zijn leven in zijn dorp heeft gewoond, met zijn familie, (behalve tijdens de lerarenopleiding) en later met zijn vrouw en kinderen en dat hij zijn gezin niet zomaar elders zou kunnen meenemen en onderhouden; dat is helemaal niet zo vanzelfsprekend; verzoeker had dan ook op het eerste gezicht geen andere keuze dan na het beëindigen van zijn opdracht terug te keren naar zijn dorp.

Al deze verklaringen zijn coherent en plausibel en verzoeker heeft ook de aandacht gevestigd op het feit dat de verklaringen bij DVZ weliswaar onvolledig waren maar niet tegenstrijdig; zo verklaarde hij immers dat hij niet rechtstreeks werd bedreigd, maar via zijn oom; de manier waarop hij bedreigd werd, namelijk dat het om dreigbrieven ging, zou hij gezegd hebben maar is in elk geval in het midden gelaten bij de vertaling; dit gebeurt wel meer...

Verzoeker benadrukte en benadrukt in dat kader dat de omstandigheden van het gehoor en de aard van de gestelde vragen het ontbreken van bepaalde details, en zelfs gebeurtenissen - na het vertrek van verzoeker- toch wel afdoende verklaren, temeer daar verzoeker al zo vaak af en aan was geweest op de DYZ in het kader van zijn Dublin procedure en de tolk hem uitdrukkelijk gebod het kort te houden.

De richtlijnen van het CGVS schrijven trouwens zelf voor dat er geen rekening kan gehouden worden met dit soort nuanceverschillen of tekorten, die zeker geen flagrante ontegenstrijdigheden of onwaarschijnlijkheden betreffen.

Dat de Taliban hem ook niet onmiddellijk aanvielen is trouwens helemaal niet vreemd, temeer daar hij zéér lange tijd slechts sporadisch in het dorp had verbleven en de Taliban misschien ook wel andere prioriteiten en/of activiteiten hadden, temeer daar zij klaarblijkelijk alvorens binnen te vallen wel degelijk voorbereidend werk hadden gedaan om zeker te zijn dat hij er was...

Dat hij niet onmiddellijk vertrok/kon vertrekken is volledig plausibel en geloofwaardig gegeven de familiale en culturele context en het vergde enige tijd, overleg en organisatie om zijn vertrek dan uiteindelijk toch te regelen; al die tijd leefde hij wel al ondergedoken, waarbij men rekening moet houden met de Afghaanse context.

In de lijn van de gebeurtenissen en de tussentijd die zich precies afspeelt tussen de verschillende incidenten is het dan ook helemaal niet onaannemelijk-zoals de bestreden beslissing het weer wil doen voorkomen- dat de Taliban opnieuw toeslaan, 7 maanden na zijn vertrek en waarbij het toch wel pertinent is dat zij daarbij zijn broer aanhouden en ondervragen, waarop zij dan- slechts enkele dagen later- vergelding geven voor zijn vertrek uit Afghanistan en een aanslag uitvoerden op zijn huis, waarbij zijn oom en zijn vader en nog twee andere personen gedood werden...

Deze gebeurtenissen zijn coherent en geloofwaardig en ook de manier waarop verzoeker ze vernam en er over vertelde; zij tonen nogmaals aan hoe zwaar de situatie is en hoe machteloos verzoeker zich voelt bij al dat geweld; dat verzoeker meer informatie had moeten vergaren of mensen contacteren is niet realistisch, temeer daar de twee mannen in het huis omgekomen zijn en zijn broer zwaar gewond is. Verzoeker kon trouwens deze gebeurtenissen staven met foto's en commentaren in de pers; het cgvs heeft geen enkele inspanning of poging ondernomen om ook maar enigszins na te gaan of deze bewijzen konden stroken met de verklaringen van verzoeker en verschuilt zich achter de stéréotypé verklaring dat men niet kan zien of het om de familie van verzoeker gaat en dat al deze zaken slechts kunnen dienen bij geloofwaardige verklaringen...

Verzoeker benadrukt dan ook nogmaals dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en dat hij op alle vragen spontaan en duidelijk heeft geantwoord (zie gehoorverslag) én dat hij een dossier met stavingsstukken heeft neergelegd.

Nergens is een objectief argument om te stellen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn en de bestreden beslissing moet zich trouwens steeds beperken tot de woorden "niet aannemelijk, opmerkelijk, vreemd"; deze adjectieven wijzen op een uiterst subjectieve interpretatie, die deze van 1 persoon kan zijn, maar die niet volstaat om op objectieve manier een beslissing te nemen inzake deze asielaanvraag.

Verzoeker wenst thans niet meer in te gaan op de discussie ivm de gedwongen recruitering, ook al stelt hij dat de dreigbrief wel degelijk stelde dat hij uitgenodigd werd om jihad te gaan doen; -dit is op zich niet vreemd en kan gezien worden als een uitnodiging om alsnog zijn trouw te bewijzen, dan wel een valstrik om hem te kunnen "misbruiken"; hoe dan ook over de intenties van de Taliban kan in een concreet geval enkel gespeculeerd worden.

Thans, gelet op de incidenten die achteraf hebben plaatsgevonden is hoe dan ook de actuele en enige vrees die verzoeker koestert, niet die om gerecruteerd te worden, maar wel degelijk de vrees om gedood te worden.

Verzoeker vraagt zich zeker met recht en rede af waarom er zo getwijfeld wordt aan zijn relaas dat immers in zijn geheel dient gelezen te worden en dat in feite over de ganse lijn duidelijk, coherent en geloofwaardig is; het is vreemd dat de PO rekening houdend met al deze gegevens en ook met de gevoelstoestand die door verzoeker op verschillende momenten oprecht en authentiek werd overgebracht, zoveel twijfels opwerpt.

[...]

Verzoeker betreurt nogmaals dat er zo weinig aandacht werd besteed aan zijn herkomst, profiel en de gerelateerde gebeurtenissen, die hem een blijvend doelwit voor de Taliban hebben gemaakt; verzoeker kan niet aanvaarden dat er niet minstens enig onderzoek is gedaan naar de gebeurtenissen die hij kon staven met bewijsmateriaal en/of dat dit werd afgedaan omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen, waarbij deze beoordeling o geen enkel objectief element steunt.

Van een intern vestigingsalternatief in Jalalabad kan er dan ook voor hem geen sprake zijn; hoe dan ook betwist hij dat hij met zijn profiel zomaar met zijn familie een veilig en redelijk intern vluchtalternatief zou hebben in Jalalabad; hij heeft er geen familie noch relaties en heeft anderzijds de zorg voor een gezin met drie jonge kinderen. Het is dan ook niet aan de orde om deze oplossing voor te stellen in het geval van verzoeker.

De bestreden beslissing heeft een beoordelingsfout gemaakt en heeft niet alle elementen grondig en rechtvaardig beoordeeld.

Verzoeker vraagt de Raad dan ook om hem alsnog te willen erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In meest ondergeschikte orde, de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op bijkomend onderzoek inzake het profiel van verzoeker en de gedocumenteerde gebeurtenissen van na zijn vertrek."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 20 april 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 14 december 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken met vertaling voor: de verkiezingskaart van zijn vader, de taskara van zijn broer en van zijn oom, twee aangiften op verklaring van de dorpsoudsten en de maatschappelijke raad en een mededeling van de autoriteiten inzake het overlijden van zijn oom (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker vreest door de taliban te worden gedood. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker na twee dreigbrieven van de taliban gewoon bleef verder werken en de taliban in de tussentijd geen enkele actie ondernamen, (ii) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen melding maakte van de dreigbrieven van de taliban, (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban twee maanden nadat verzoeker zijn werk had beëindigd, alsnog zijn huis zouden aanvallen, temeer daar verzoeker na het beëindigen van zijn werk naar zijn huis terugkeerde en ook na de aanval nog in en vlakbij zijn huis verbleef, (iv) het evenmin aannemelijk is dat de taliban zeven maanden verzoekers vertrek uit Afghanistan zijn familieleden zou bedreigen en zelf vermoorden, temeer daar verzoeker de informatie over deze gebeurtenissen slechts via-via zou hebben vernomen en hij er op de DVZ geen melding van maakte, (v) niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren louter omwille van zijn voormalige werkzaamheden, temeer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban dergelijke personen niet langer viseren en niet over de capaciteiten beschikken om "low profile targets" zoals verzoeker te viseren in steden en gebieden buiten hun controle, (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden vragen met hen jihad te doen wanneer zij hem als een vijand beschouwen, temeer daar uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Afghanistan zelden of nooit sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban, en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij *in casu* een toekomstige vrees voor de taliban inroept, dient erop gewezen dat uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker zich wel degelijk beroept op incidenten die in het verleden plaatsvonden met de taliban. Er kan aan deze incidenten echter geen geloof worden gehecht (zie *infra*). Buiten deze incidenten ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig concreet element waaruit in hoofde van verzoeker een toekomstige vrees voor de taliban zou kunnen blijken ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Waar verzoeker verder aanhaalt dat hij een goede baan had en dat hij verantwoordelijk was voor zijn familie, dient vastgesteld dat dergelijke redenen niet als een afdoende verschoning kunnen gelden voor het feit dat verzoeker verklaart de twee dreigbrieven van de taliban te hebben genegeerd en hij gewoon verder bleef werken tot zijn contract was beëindigd. Indien verzoeker meent dat zijn leven in gevaar is en dat hij hierdoor internationale bescherming behoeft, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker reeds in zijn land van herkomst de nodige maatregelen zou nemen teneinde de vastgestelde bedreiging af te wenden, *quod non*. Dat verzoeker ondanks de twee dreigbrieven van de taliban, een notoir gewelddadige groepering in Afghanistan, gewoon bleef verder werken, zet dan ook de geloofwaardigheid van de ingeroepen bedreigingen danig op de helling.

Verder laat verzoeker na *in concreto* te verduidelijken waarom hij na het beëindigen van zijn contract geen andere keuze had dan terug te keren naar zijn dorp. Het loutere feit dat zijn echtgenote en kinderen daar verbleven, vormt immers geen afdoende verklaring. Integendeel, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker alles in het werk zou stellen om zijn gezin niet mee in de bedreigingen te betrekken waarvan hij stelt het slachtoffer te zijn geweest.

Wat betreft verzoekers verklaringen op de DVZ, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het opwerpen van de blote bewering dat er sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen en dat de tolk hem opdroeg het kort te houden. In de bestreden beslissing werd er reeds terecht op gewezen dat verzoeker op de DVZ de vraag werd gesteld of hij nog iets had toe te voegen, waarop hij negatief antwoordde, en dat hij bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) aangaf dat het interview op de DVZ goed was verlopen. Over het feit dat verzoeker op de DVZ enkel melding maakte van bedreigingen vanwege de taliban maar niet van de dreigbrieven en dat hij zelfs geen enkele melding maakte van de bedreigingen ten aanzien van zijn familieleden na zijn vertrek uit Afghanistan, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat dit elementen zijn die de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag aantonen, temeer daar het kernaspecten van dit asielaanvraag betreffen.

Waar verzoeker aanvoert dat de taliban andere prioriteiten en/of activiteiten hadden dan het bedreigen van verzoeker, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote bewering. Nergens doorheen zijn gehoor maakte verzoeker hiervan melding, hoewel niets hem hiervan weerhield. Dergelijke blote *post factum*-veronderstellingen, die overigens niet te rijmen zijn met het gewelddadige karakter van de taliban als groepering, doen geenszins afbreuk aan het onaannemelijke karakter van het feit dat de taliban verzoeker en zijn familie dermate lang met rust zouden laten en pas tot actie zouden overgaan op het moment dat verzoeker reeds met zijn werkzaamheden was gestopt dan wel het land reeds had verlaten.

Waar verzoeker stelt dat het CGVS geen enkele inspanning of poging heeft ondernomen om ook maar enigszins na te gaan of de door hem voorgelegde bewijzen stroken met zijn verklaringen en zich verschuilt achter een stereotiepe verklaring, kan hij geenszins worden gevolgd. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de door verzoeker voorgelegde documenten wel degelijk rekening hield met verzoekers verklaringen: "Deze kunnen bovendien slechts als ondersteunend bewijs kunnen gelden bij geloofwaardige verklaringen, wat i.c. niet het geval is." (de Raad onderlijnt). Waar verzoeker de bestreden beslissing een subjectieve interpretatie acht, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker stelt dat de vraag in de dreigbrieven van de taliban om met hen jihad te doen kan worden gezien als een uitnodiging om alsnog zijn trouw te bewijzen, dan wel een valstrik om het te kunnen "misbruiken", komt hij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote bewering, waarvan hij nooit eerder melding maakte. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden vragen om met hen jihad te doen wanneer zij hem als een vijand beschouwen. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Afghanistan zelden of nooit sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban. Dienaangaande stelt verzoeker dat hij *"thans niet meer [wenst] in te gaan op de discussie ivm de gedwongen rekrutering"*, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich neerlegt bij voormelde informatie uit het administratief dossier.

Verder dient vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder wordt aangetast door de stukken die hij ter terechtzitting neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9). In de beide aangiften en de mededeling van de autoriteiten (stukken 4-6 bij de aanvullende nota) wordt immers telkens vermeld dat het tot ontploffing brengen van de mijn waarbij zijn vader, zijn oom en twee andere personen zouden zijn omgekomen zou hebben plaatsgevonden op 10 december 2015, terwijl verzoeker steeds verklaarde dat dit plaatsvond op 13 december 2016 (zie verzoekschrift, p. 2 "5. DE FEITEN"). Dit duidt erop dat verzoeker gebruik maakt van valse stukken, waarmee hij bewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden. Hierdoor wordt op fundamentele wijze afbreuk gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid én aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De overige stukken bij de aanvullende nota (een kieskaart en twee taskara's) doen op zich geen afbreuk aan het voorgaande, noch aan de motieven in de bestreden beslissing. Deze stukken bevatten immers geen enkele informatie aangaande de door verzoeker ingeroepen gebeurtenissen. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dit klemmt des te meer daar hiervoor reeds is gebleken dat verzoeker gebruik maakt van valse stukken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag.

Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 14 december 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingssalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u uw hogere studies heeft gevolgd in de stad Jalalabad. U volgde er een opleiding tot leerkracht en verbleef er ook 18 maanden. Hoewel u in een hostel verbleef kan men aannemen dat u hier toch een netwerk heeft opgebouwd van vrienden en medestudenten. Hierdoor bent u ook vertrouwd met de stad Jalalabad en heeft u ervaring met het leven in een stad. Daarnaast bent u een opgeleid persoon en heeft u enige werkervaring als lesgever. U spreekt Pashtu en kan Dari begrijpen. U heeft eveneens enige kennis van het Engels. Men kan verwachten dat u in de mogelijkheid bent om werk te vinden in de stad Jalalabad. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat “ze u overal zouden kunnen vinden” (gehoorverslag CGVS, p. 30). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Waar verzoeker opmerkt dat hij met zijn gezin zou dienen te verhuizen naar Jalalabad en dat hij er geen familie of relaties heeft, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *“UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. [...]U volgde er een opleiding tot leerkracht en verbleef er ook 18 maanden. Hoewel u in een hostel verbleef kan men aannemen dat u hier toch een netwerk heeft opgebouwd van vrienden en medestudenten.”* (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER